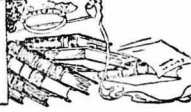
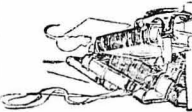

Η Μαγδαληνή η κόρη του σιδηρουργού, κάθισε απότομα από την κρέμα της. Μία ώρα τώρα, με το αέριο αεριοποιημένο στα χέρια της, με την καρδιά σπαραγμένη από την απόγνωση, σκεφτόταν πως να οικονομήσει μερικάς δεκάρες να αγοράσει φουά, για να μη σφαγιασθή κάτω ξανατλημένη από την πείνα. Μά δεν είχαμε κανένα τρόπο. Ωστόσο έστρεψε οποιοδήποτε να φάει...

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ R. LAMOTTE

Η ΠΙΝΕΙΝΑ

Τότε πήρε μία μεγάλη απόφαση. Έβραζε λίγο τα όσπρια αλλά της και φόρεσε το καλό και ξεραμένο καπέλλο της, στο όποιο όσπριο τα επιβέβια χέρια της είχαν δώσει κάποια κομμάτια. Έβαλε έπειτα την επιδοσθημένη ζακέττα της που, παρ' ό' αυτά, άρχισε να φαίνονται η όμορφη γραμμή του κορμού της και, με το βλέμμα σκληρό, με το βήμα σταθερό, διεκίνησε στην έξοδο της φτωχικής της καιροσύνης. Κατέβηκε γρήγορα-γρήγορα τα βήματα που την έβγαζαν από το σπίτι.

Στο δρόμο ο βορριάς έδρανε τα πρόσωπα και πάγωσε τα χέρια. Τα φανάρια φώτιζαν πένθημα το σκοτάδι. Οι διαβάτες, μερικοί εργαζόμενοι που γούρταν από τις δουλειές τους, έβιαζαν το βήμα τους για να γυρίσουν στο σπίτι τους.

Η Μαγδαληνή κλονίστηκε νοσηρόντας έξω από την ξυλαξή του κρύου. Μά σπρωχόμενη από την πείνα του τη βασάνισε, στήθηκε και τράβηξε κατ' εὐθείαν εμπρός, μη υπολογίζοντας σε τίποτε άλλο από την τύχη.

Μέσ' στο φτωχό κεφάλι της, όλες η άναυδαί της στροφές των τετραγώνων, βυσιανιστικές, αβύσσους.

Ξαναθύσαν τον έσωτό της, όταν έφτασε από την κρεμάδα της την Ωδύνη, έκανε ζουζουκί βήματα μά ερπυσσόμενα, για ναβήθη από Παιρία ως Πυργόπολη. Έπειτα θυμάταν τη δικτύγία της, κοντά στον τετραγώνο και σκληρό κρύο της. Είχε περάσει τότε μέχρις σκληρής δουλειάς, νύχτες χωρίς ύπνο σε μία καινούρια στενή σαν τάφο, όπου το χαμόγελο έβλαψε και το καλοκαίρι φημιόταν.

Μά μερά, ο κρύος της την έδρασε άδικα και τότε η Μαγδαληνή, απανταχού, του άπαιτησε άσος του άπειρου. Αυτό έβγαζε για να τη διαθήξει άδελφός.

Η φτωχή κοπέλλα έφανε έτσι, χωρίς μία πενήτα στην τσέπη της, χωρίς καμιά έλπίδα, κόνη και ξένη μέσ' στ' άπειρο Παιρία. Τότε βρήκε μία καινούρια με πιστοία στο βάθος ενός σκοτεινού δρόμου της Μοναχόγης, σ' ένα ξενοδοχείο με ποιά καινούρια φημιό.

Η μέρες που επακολούθησαν τότε ήταν ημέρες δικτύγας και τρωπής. Όλοι έφρασαν τη Μαγδαληνή ποιά άποψη για να είναι τίμια...

Μά σιγά-σιγά και τα λίγα χοήματα που της έδωσαν οι θαυμασταί της είχαν ξανατληθεί και κανείς ποιά δεν γούρνε να την κερτάσει.

Έτσι η Μαγδαληνή βρισκόταν τώρα στο έσοτο όριο της άδελφότητας. Πεινούσε... πενούσε τρομερά...

Ήταν δεινότερο άσος να πεθάνει της πείνας στη στιγμή που το σος φούρνο ήταν γεμάτο από ξυλά φουά που άρχιζαν, τη στιγμή που από τα έστιμα όφρασαν τόσες γαργαλιστικές μωραδιές, στη στιγμή που ποιά ά' τα κλεισιμένα παράφρα των σπιτιών μάντεπε κανείς τραπέζια στρομμένα;

Η Μαγδαληνή, παρ' όλες τις σκληρές δοκιμασίες της, δεν άπορούσε να το πιστέψει αυτό. Και γι' αυτό, άναπαρόντας άζωο, ανέχοντο το δρόμο της, έζωντας έμιστούνη στην τύχη της.

Έξαφνα, σε λίγος μέτρον άπόστασι άπ' αυτή, έδρε ένα ζυγοράφος να περτάει στο πεζοδρόμιο.

Πλησίασε κα' αντίφρασε μπροστά της ένα φούρνο. Κόλλησε το πρόσωπό της στο βήτρινα του και έδρε παραταγμένα, άπάνω σ' ένα μεγάλο τραπέζι σαν ποιάνα αντίφραση, φουά όλων των σζημάτων, όμορφα και προκλητικά.

Η Μαγδαληνή δίτασε μία στιγμή. Έπειτα, απότομα, έσπρωξε την πόρτα του φούρνου και μπήκε μέσα.

- Πεινάω, έτρανίσει...
- Μία γυναίκα, η όποια καθόταν στο πάγκο, άκούγοντας τη φωνή της, γούρνε το κεφάλι της προς αυτή και τη ρώτησε:
- Τι θέλεις, κοπέλλα μου;
- Φουά, άπάντησε η Μαγδαληνή.
- Και, κοκκινίζοντας, έπρωθέσε:
- Δέν έχω άσος χοήματα.
- Δέν δίνω στους ξηριάνους; της άπάντησε τότε η φουργάρισσα.
- Μά... Έκανε η Μαγδαληνή.
- Δέν έχει μά... Έκανε η φουργάρισσα. Όταν θάγεις να με πλη-

ρώσης, έλα να σου δώσω φουά... Τώρα όμως φάγε, γιατί άλλως θα φωνάξω τον άντρα μου...

Και η χοτήρη κοιλιά της φουργάρισσας, έφρασε από την όργη, καθώς μιλούσε.

Η Μαγδαληνή κομήλωσε το κεφάλι της και βγήκε έξω. Βρέθηκε έτσι πάλι, έπειτα από τη θεομή και μωρομένη άτιμότητα του φούρνου, στο κρύο που την άκρυωνε και τη μαστιγώνει. Έτρεμε άσπασια και περπατούσε τρελλίζοντας σαν μεθυσμένη.

Όστόσο τράβηξε πάλι κατ' εὐθείαν εμπρός. Οι χοτήρες της χτυπούσαν ού να είχε περτάει και το κεφάλι της βούτσε.

Σιγά-σιγά έζωνε τη σκηνόσθησι των κινήσεων της και προχωρούσε σαν αυτόματα.

Σε λίγο βρέθηκε μπρός σ' ένα κέντρο φωτισμένο. Δέν ήταν ούτε κατά, ούτε κομμάτι κέντρο. Ήταν ένα έστιμα όφρα...

Βλέποντάς το, η Μαγδαληνή σκέφτηκε πόσο όφρα θα ήταν πίσω από τη φωτισμένη πόρτα του... Πόση ξέστη θα έκανε μέσ' στην αίσθησή του, όπου ένα σποδ άνδρας θα έφρασε και θα έπιναν...

Χωρίς να καταλαβαίνει ποιά τι κάνει, άναυδαίθη, η Μαγδαληνή έσπρωξε την πόρτα αυτή. Διάλεξε ένα άδειο τραπέζι, καθώς και περμένε...

Σε λίγο ένα γαρούσι παραοσιάνησε και, για να μη φανή πενούσμενη, του παραγγέλιε μία περά.

Θέλετε κα' κανένα σάντουιτς;

- Ναι, ναί, του άπάντησε η Μαγδαληνή με χαρά.

Έπειτα από λίγη ώρα είχε φάει κα' είχε ποιά καλή κα' έννοιση τον έσωτό της σαν μεθυσμένη. Μαρξό στα μάτια της, η αλωέτης, των πραγμάτων και των άνδρων, στρογγυλίζαν και αμφοδούσαν.

Έξαφνα κάποιος πήρε και κάθισε δίπλα της. Ήταν ένας ηλικιωμένος έργατικός με καμάρια, με ποιά βέρμα, με χέρια κατακόκκινα. Ο άγνωστος δέν άρχισε να της μιλήσει και η Μαγδαληνή του άπάντησε με λέξεις κομμένες, άναυδαίθητες.

- Είστε μόνη; τη ρώτησε.
- Ναι, του άπάντησε.
- Αγαπείς;
- Ναι.
- Θέλετε να σας χοτήρησιν στρομνά;
- Αν θέλετε...

Έπειτα έδρε τον άγνωστο να παραγγέλλει λίζο. Χωρίς δέ να σκελεπώθη το καπό του της ποσιόμας, έφρασε κα' άδειασε όσα ποήγια της έβαζε μπροστά της.

Τέλος έννοιση τον έσωτό της χωρίς δυνάμεις, χωρίς θέλησι.

Τότε ο άγνωστος σιχαώθηκε και θέλησε να την πείσει από το μαρξό του. Τότε μονάχα κατάλαβε τον άδικο που διέταξε και, σκελεπώνοντας όλες τις δυνάμεις της, τον έσπρωξε μαρξό.

Έπειτα, απότομα, όφρασε προς την πόρτα και έφρασε τρώγοντας μέσ' τη νύχτα...

Έπί όρα ποιά περπατούσε έτοι... Είχε δικτύγισι, χωρίς να το καταλάβη, δρόμους, πλατείες, λεοφόρους...

Έξαφνα βρέθηκε στην προκομιά του Σπρωκίνα και, νοιόθοντας πού άνεμο να τη μαστιγώνει τώρα κα' όφρα, στάθηκε παραγμένη. Στήριχτηκε στο χοτήριμα και, σαν ένα πλάσμα χωρίς σκέψη, κούττασε το πένθημα νερά να κούδινε...

Είχαν τελειώσει ποιά όλα...

Η Μαγδαληνή δέν είχε να περμένει τίποτε σ' αυτό τον κόσμο... Ο έργομός κα' η άναυδαί έζωνον του έχουν χοήματα και εν' εδτυγόμενοι, είχαν έπισπενη την καταστροφή της... Για μία στιγμή το σολογίστηκε δ' αυτά κα' έξαφνα...

Έξαφνα έφρασε άόμοι περσιόστερο πάνω ά' τα πένθημα νερά, που την τραβούσαν άκατακίνητα... Δέν της έπινε ποιά μία τελενια προσπάθεια να κινή κα' να πληρήσι το χοτήριμα...

Η Μαγδαληνή την έκανε κα' αυτή και έπειτα από μία στιγμή το παγωμένο σάβανο του Σπρωκίνα σκεπάζε το σόμα της, ενό, πάνω στην έμφραμένη του, διεγράφοντο μεγάλοι κύκλοι...

Έτρωγε κα' άδειασε όσα ποτήρια της έβαζε μπροστά της...

ΜΕ ΔΥΟ ΛΟΓΙΑ

Ο ΕΥΕΡΓΕΤΗΣ ΤΟΥ ΛΕΣΣΑΖ

Ο περιφημός μηθοποιόγράφος Λεσσάζ έπαυσε από βαρφοκία και δέν άπορούσε να καταλάβη τι του έλεγαν οι άλλοι παρ' ό' τη βοήθεια ενός άκουστοκού.

- Ίδού ο ευεργέτης μου, έλεγε μία μερά σ' ένα φίλο του, δείχνοντας το άκουστό του. Ύποθέτατε ότι πάω σε μία συγγένωσι κα' βλέπω νέα πρόσωπα. Αν τύχη νάνω μεταξ' τους και μερικοί έξυνοι, μεταχειρίζομαι το άκουστό μου. Αν όμως ίδω ότι εννε δλοι κοντοί, το βάσω στην τσέπη μου κα' έτσι ηούζαω...